

Zeppeline na krožni polet Friedrichshafen — Rio de Janeiro — Miami — Akron — Čikago — Sevilla — Friedrichshafen, kamor se bo vrnil predvidoma dne 2. ali 3. novembra t. l.

Sanatorij v Mariboru, Gosposka 49, tel. 23-58, zopet odprt. Prosta izbira zdravnikov. Cene zmerno. Vodja primarij dr. Černič. 867

Koce, štrange, slamnjače kupujem stalno pri Anton Šinkovec, Celje, Dečkov trg. 1006

Smehljajoča levinja.

Na svojih potovanjih po celem svetu je prišel znameniti naravoslovec ter raziskovalec Brehm v Egipt. V Chartumu se je spoznal s kraljevim namestnikom Latief pašo. Da bi učenjaku dokazal paša posebno naklonjenost, mu je podaril čisto mlado levinjo. Ni bila večja nego kak dakelj in nekaj posebno priključivega je bil njen smeh. S smešnim izrazom v obrazu in s prijaznimi očmi je oznanjala svojo notrajno zadovoljnost. Mala levinja je postala ljubljanka vseh, ki so jo enkrat videli. Celo Brehmu je bila živalca vse. Po cele ure se je igral z njo in ji je dal ime »Bachida« (Srečna).

Tudi levinja je bila vdana svojemu gospodarju. Sam je vodil zelo strogo njeno odgojo in ko je zrastle, se ni več odstranila od njega. Celo na ulici je tekala povsem spodobno poleg gospodarja brez nagobčnika. Niti otroci se je niso bali. Večkrat so videli, kako se je valjala in kotalila levinja z zamorčkom po pesku, ne da bi mu storila kaj žalega. Edina bitja, ki so se spustila v dir pred levinjo, so bile kamele.

Po noči je spala levinja poleg postelje gospodarja na tleh. Po dnevu se je rada igrala z drugimi živali. Ako so te spale, se je priplazila neslišno do njih, jim je zagodnjala nekaj v uho in ko so hušile vse preplašene po koncu, se je zadovoljno smehljala.

Brehm je dobil med zbirko živali opico, ki jej pravijo pavijan. Z opico je

Gonilna moč v pralnem kotlu

Na milijone kisikovih mehurčkov vzbudi gibanje. Razvijajo se med kuhanjem (vsaj 15 minut) v raztopini Schichtovega Radiona in poganjajo — brez prestanka za vas delajoč — milno peno skozi kanino. Tako operete perilo lepa in prizanesljivo, če redno uporabljate Schichtov Radion.

hotel levinja uganjati svoje burke, a pavijan je bil nedostopen za vsako šalo. Skočil je zveri na hrbet in jo je tako praskal, da je morala pobegniti. Od tedaj je zavladovalo sovrašтво med obema. Ko sta se lepega dne zopet srečala,

je obklala Bechida opico na smrt. Brehm je bil ves presenečen, ko so mu povedali, kaj se je zgodilo. Pretepel je levinjo, ki se je pa celo gospodarju postavila po robu. Zverinski nagon je pa končno zmagal in s tace je zamahnila

Iznojdba peresnika.

V Königsbergu v Nemčiji je živel l. 1800 neki Bürger, ki je bil učitelj lepopsaja in je preizkušal vse mogoče načine, kako bina vaditi svoje učence lepe pisave. Bili si je tudi glavo, da bi upe ljal nekaj boljšega, nego je bilo gosje pero, katerega je bilo treba vedno obdelovati z nožem. Postopanje z gosjim peresom je bilo nerodno in je zahtevalo precej časa. Lepega dne se je rodila Bürgerju misel: razrezati gosje pero na več delov, vsak del posebej preklati preko sredine in kratko pero opremiti s kljunom, kakor je imenoval držaj ali po naše:

Pavel Keller:

10. nadaljevanje.

„Hubert“

Roman iz gozdov.

Poslovenil dr. Ivan Dornik.

»Tega si ne smete naprtiti, gospod uradni predstojnik. Vsak ujetnik ima pravico zahtevati, da človeško ravnajo z njim.«

»To mi je hudičevo malo mar; imam drugih opravkov dosti, kakor pa kuhati gospodu Grčarju vino.«

»Gospod uradni predstojnik, če vam stari Grčar umre, vzamete državnemu pravdniku najvažnejšo pričo v tej resni zadevi.«

»Pričo? A tako! Vi nekaj veste! Sluga, takoj mi pridite sem! Pojdite k »Grozdu«, tam naj vam dajo dva otepa slame in eno ali dve odeji. To nesite Grčarju v gasilni dom. In počakajte tam. Midva prideva za vami.«

»In vzemite pri »Grozdu« na moj račun ročko vročega čaja za Grčarja!« sem zaklical biriču.

Boltežar je zagodnjel in odšel nazaj k mo-

žem, ki so stražili ogenj. Jaz pa sem šel za žagarjevo hišo, kjer veter in dež nista mogla do mene. Čez nekoliko časa je prišel Boltežar in rekel:

»Sedaj pa pojdem k Grčarju v gasilni dom. Takoj ga bom zaslišal. Takoj po dejanju je to najboljše. Vi lahko greste z menoj, če hočete, zato, da bo priča pri rokah; na birača se namreč ne morem veliko zanesti. Nima dobrega spomina. Vsak vzame svetilnico. In sedaj pojdite!«

Šla sva. Od hriba gori pa proti koči na barju je donelo: »Tonče! Tonče!«

»Še vedno išče sina!« je rekel Boltežar. »Videti je, da se mu je zmešalo. Vse to stori nepokorščina. Dvajset let se že pravda ta mož z grajščino zaradi vodne pravice in dovoli, da je ta sodrga v njegovi koči na barju. Sedaj pa ima!«

»Žalostno je, gospod Boltežar!«

»Žalostno — haha! Pomenito je, da žalostne reči vedno zadenejo na tako svojat. Kdor ne stopi s prave poti, tistemu se takozvane žalostne reči sploh ne pripete!«

»Tem besedam ne morem pritrditi, gospod Boltežar!«

Za zimska ročna dela!

Gospodinje in dekleta, za zimska ročna dela si nabavite vzorce iz Predtiskarije v Mariboru, Trg kralja Petra 4. — Dobili smo povsem nove in moderne vzorce in monograme, blazinice, kakor tudi za razne stenske prte, namizne prte itd. Na podlagi naših vzorcev lahko napravite sledeče napise na kuhinjskih prti:

Ljubo doma, kdor ga ima.

Če dom v ljubezni tvoj in solnčnem je sijaju, prepričan lahko si, da tu živiš že v raju.

Naj človek celi svet obteče, najboljši kruh doma se peče.

Ohrani Bog te v cveti, planinska roža ti!

Škrjanček poje, žvrgoli, se belga dneva veseli.

Pastirica kravce pase, ona ima svoje špase, pastirc pa pravi: Juhej, juhej, na planinah lušno jel!

Kdor o meni slabo sodi, naj nikar v moj dom ne hodi.

Lepšega na svetu ni, če na sreči dom sloni.

Glej naprej, nazaj ne glej nikoli, nov pogum bo zdravilo tvoji boli!

Če v kuhinji v lonec kukaš, ženkinjo si jezo skuhaš.

Preljubi možiček, ostani doma, če ne si poiščeš drugega!

Ko žena črno gleda, tudi možu je hudo, rajši v krčmi ti poseđa, zato ženka glej lepo!

Oglejte si vzorce v prodajalni Kralja Petra trg 4!

po Brehmu in mu razčesnila rokav na suknji. Raziskovalec se je dobro zavedal, kako daleč je že raztogotil zver z udarci, razkoračil je prav na široko obe nogi in levinja je pobegnila skozi.

Drugo jutro po kazni je srečala ptiča mirabuja. Tulila je nad njim, a sta-

ri modrijan je le zamahnil po njej s svojim dolgim kljunom in zver je pobegnila pred neznatno ptico.

Najbolj smešno je bilo srečanje Bachide z Arabcem Masochajem. Stanoval je z Brehmom pod isto streho. Raziskovalec je bil lepega dne prisiljen, da si je izposodil od Arabca denar, ker se njegov ni bil despel iz Nemčije. Pač pa se je moral obvezati, da bo plačal 50% obresti. Ko se je hotel podati Arabec nekega jutra h kraljevemu namestniku, je moral preko dvorišča, kjer je bil v hlevu njegov osel. Dvorišče je bilo polno mlak, ker je po noči deževalo.

Arabec je hotel v avdienco in radi tega je tičal v čisto beli obleki s svilenim burmusom preko rame. Med potjo do osla je skočila proti njemu iz nava-

de levinja. Debeli možicelj, ki je že sedel na oslovskem hrbtu, je zgubil vsled strahu ravnotežje in je padel v grdo mlakužo, po kateri ga je kotarala levinja v smehlajoči nagajivosti. Iz neprijetnega položaja ga je še le otel Brehm, ki se je tudi krohotal, ko je vlekel svojega upnika iz blata.

Pri slovesu iz Egipta je spremljala naravoslovca Bachida. Levinja je prišla v Nemčijo. Brehm je podaril krotko zver zverinjaku v Berlinu.

Po treh letih je obiskal učenjak zverinjak. Pred kletko svoje ljubljene je imenoval njeno ime. Takoj ga je prepoznala, se pognala proti omrežju kletke in ga trosila na vso moč od radosti ter iznenadenja.

Plodovi laične brezverske mladinske vzgoje.

Francoska država je še vedno pod jarmom laicizma. S to besedo je označeno stremljenje, ki hoče vse javno življenje laizirati — poposvetnjačiti, odtrgati od Boga in krščanstva. Vir tega nekrščanskega duha, ki vodi žezlo v Franciji, je v framasonskih (prostozidarskih) ložah. Framasoni niso mirovali, dokler niso razkristjanili francosko državno šolo. Po izgubljeni vojni z Nemci leta 1871 so se začeli ti poskusi, ki so uspeli z uzakonitvijo laične brezverske šole in s popolno ločitvijo cerkve od države leta 1905.

Katoličani so strašni udarec, ki so ga jim zadali zgoraj naznačeni laični zakoni, težko občutili. Vendar niso klonili v duhu niti niso križemrok mirno gledali, kako se njihovi otroci razkristjanjujejo po javnih šolah. Ustanavljati so začeli zasebne verske šole, katere vzdržujejo z velikimi žrtvami. Lepi

vzgojni sadovi, ki jih rodijo te šole, so vsem svobodomislecem raznih strank in struj trn v peti. Odtod besni napadi francoskega liberalizma, radikalizma in brezverskega socializma na svobodne katoliške šole.

V prvo vrsto napadalnih čet proti katoliški mladinski vzgoji so stopili francoski učitelji. Nedavno se je vršil narodni učiteljski kongres v Parizu. Sklepi tega kongresa so vzbudili pozornost po vsej državi. V enem teh sklepov se učitelji zaganjajo proti klerikalni vzgoji mladine, ki jo podajajo katoliške šole, ter kličejo državno oblast na odpor proti sovražnemu klerikalnemu navalu, ki ogroža laično šolstvo in vso laizacijo države. S prstom kažejo na »sramoto« Alzacije in Lorene, ki še vedno ima katoliško javno šolo. Čast Francije, tako ti gospodje propovedujejo, zahteva, da se ta šola odstrani ter nadomesti z laično, brezversko šolo.

Ta sklep učiteljskega kongresa je francosko svobodomiselstvo kajpada odobrilo in potrdilo. Nad drugimi sklepi pa se je vsa javnost s svobodomiselstvom vred vprav zgražala. Ti sklepi so namreč docela prešinjani z revolucionarnim, nedomoljubnim duhom

»Saj ni treba!«

Birič je s svojo svetilnico stal pred gasilnim domom in stražil.

Kako je zaškrpala ključavnica, ko je odpril! Nagnusen in ledenomrzol zrak je butil v nas. Vsakovrstna ropotija je ležala naokrog. V kotu je ležal stari Grčar. Postlal si je posteljo iz slame in se zavil v odeje, ki mu jih je prinesel birič.

Naše tri svetilnice so le za silo razsvetlile orostor.

»Ali vas še zebe, Grčar?« je vprašal Boltežar.

»Zelo — me — zebel« je odgovoril in zobje so mu šklepetali.

»Tako pa le ostanite pod odejo! Zaslišati vas moram zaradi ognja na žagi. Zakaž ste zažgali?«

Grčar se je napol vzravnaval.

»Jaz vendar nisem storil tega; jaz sem vendar stari Grčar.«

Te svoje besede je obračal prav odkritosrčno in z brezmejnimi začudenjem, da more leteti tak sum na njega.

Boltežar pa, ki prav nič ni bil vaje umetnij preiskovalnega sodnika, je robantil dalje.

»No, le počakajte, laž vam ne bo nič pomagala; vas bomo že ukrotili!«

Tedaj sem posegel vmes.

»Grčar, ali veste, kdo je žago zažgal?«

»Vem! Povedal sem vam že prej. Moja stara je storila to.«

»Vaša — vaša žena?« je osupel vprašal Boltežar.

»Da — stara! Ta vešča! Ta hudič!«

»Kako pa se je zgodilo to?«

»Belčar mi je odpovedal stanovanje — iz moje hišice me hoče vreči — dvaintrideset let sem stanoval v njej — dvaintrideset let —«

Zajokal je.

»No da, da! Toda, kako je bilo!«

»Počakajte ga, gospod Boltežar, počakajte ga!«

Stari Grčar je jokal še nekaj časa, venomer naslonjen na komolec, in je ležal pred nami kakor revščina sama v človeški podobi. Stopil sem bliže k njemu in sem mu potegnil odejo čez ramo. Tedaj je zopet začel govoriti;

peresnik. Izdelal je predhodnika našega kovinastega peresa iz gosjega pera in ga je vtaknil v držaj. Dotodaj ni mislil nikdo na to, da bi ločil pero od držaja. Tudi z Bürgerjevo iznajdbo ni bilo mnogo pomagano človeštvu, ker peresa so morala še vedno biti prikrita in ošpljena z nožem. Bürgerju je uspelo, da je še izumil mali stroj, s pomočjo katerega je izdeloval kratka gosja peresa. Iznajdbo je naznanil v časopisu in povrh je še bil nepreviden z napovedjo, da se ukvarja z načrtovanjem kako izdelati kovinasta peresa, ki bodo tičala v kljunu (peresniku). Meščani v Kö-